

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ DE ALBA IULIA ȘI SIBIU

ABONAMENTUL :

Pe un an : 24 lei
Pe 6 luni : 12 lei
Pe 3 luni : 6 lei

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA

se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

PREȚUL INSERTIUNILOR:

Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserțiunile se adresează ADMINISTRAȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

PASTORALA LA NAȘTEREA DOMNULUI

Nr. 9741/1959 Prez.

† NICOLAE

din mila lui Dumnezeu Arhiepiscop al Arhiepiscopiei ortodoxe române de Alba Iulia și Sibiu și Mitropolit al credincioșilor ortodocși din Ardeal, Crișana și Maramureș

Iubitului cler și credincioși: Har, milă și pace de la Dumnezeu-Tatăl și de la Domnul nostru Iisus Hristos.

„Prunc s-a născut nouă... și se cheamă numele lui: înger de mare sfat, sfetnic minunat, Dumnezeu tare, biruitor, Domn al păcii, părinte al veacului ce va să fie“.

(Isaia 9, 5).

Iubiții mei fii sufletești,

Dăm mulțumită Părintelui ceresc că ne-a ajutat să ajungem iarăși, în pace și cu sănătate, luminatul praznic al Nașterii Domnului și Mîntuitorului nostru Iisus Hristos, pe care sufletele noastre îl întîmpinăm prin înfrînarea postului și întărite prin puterea de viață dătătoare a Sf. Cuminecături.

Praznicul acesta, dragii mei, este praznicul familiei creștine. Fiecare dintre noi ne dăm silința, an de an, să ne apuce ajunul Crăciunului acasă. Acolo, în liniștea și tihna căminului, așteptăm pe colindătorii, care de cînd se revarsă de ziuă și pînă către miezul nopții, în pîlcuri și stoluri, se opresc sub fereastră sau ne trec pragul casei, ca să ne aducă în cîntările lor „pe Dumnezeu, să ne mîntuie de rău“, pe „Dumnezeu adevărat, soare-n raze întrupat“.

A doua zi, de dimineață, gătiți în veșminte de sărbătoare, ne îndreptăm cu toții spre sfînta biserică, unde ne adăugăm familiei celei mari a credincioșilor parohiei. Sîrguim într-acolo, ca și alte dăți, ca să ne întîlnim cu Cel ce s-a născut, deși-i fără de-nceput, cu Pruncul prea luminat, Cel în scutece-nfășat și în iesle culcat. Împreună cîntăm cu veselie străvechea cîntare pururea nouă: „Nașterea Ta, Hristoase, Dumnezeu nostru, răsărit-a lumii lumina cunoștinței...“. A cunoștinței viului și adevăratului Dumnezeu și a descoperirii semenului nostru în fiecare om.

Iubiții mei fii sufletești,

Cu opt veacuri înainte de „plinirea vremii“ mîntuirii neamului omenesc, Sfîntul Prooroc Isaia, de Dumnezeu îndemnat fiind, a înștiințat pe cei către care a fost trimis de Sus, că va veni vremea cînd cei credincioși vor putea spune: „Prunc s-a născut nouă, un fiu s-a dat nouă, a cărui stăpînire e pe umărul lui și se cheamă numele lui: înger de mare sfat, sfetnic luminat, Dumnezeu tare, biruitor, Domn al păcii, părinte al veacului ce va să fie. Și mare va fi stăpînirea lui și pacea lui nu va avea hotar“.¹

Așa s-a și întîmplat.

Acum ne-am putea întreba: De ce oare Domnul și Mîntuitorul nostru Iisus Hristos a venit pe pămînt ca prunc? De ce n-a venit ca bărbat în puterea vîrstei? Întrebarea e la locul ei, bineștiind că la Dumnezeu toate sînt cu putință.

Desigur că venirea Fiului lui Dumnezeu pe pămînt, în trup omenesc, ca prunc, vrea să ne spună că Părintele ceresc așteaptă de la noi, fapăturile Sale, să ne întorcem cu tot dinadinsul la binecuvîntata și neprihănită stare de prunc și să rămînem în ea cu nesmintită statornicie. Căci, dragii mei, starea de prunc e starea de nevinovăție. Iar a fi nevinovat ca un prunc însemnează a asculta ca un prunc, a iubi ca un prunc, a fi deschis la inimă ca un prunc, a te feri de rele și de cei răi fără să mai stai pe gînduri, ca un prunc, a te lipi de ceea ce este bine ca un prunc, a te bucura de adevăratele și statornicele bucurii ale vieții cum se bucură pruncul. Pruncul nu gîndește, pruncul simte din fire dincotro vine adiere de întremare sau suflă vifor de pierzare. Pruncul nu cumpănește ca cel vîrstnic, dar o nimerește de multe ori mai bine și mai curînd decît acesta, fiindcă sufletul lui plîpînd n-a fost încă bătut de viscolirile patimilor de tot felul, care nu-i cruță cu lovirile lor nici pe cei buni „cu atît mai vîrtos pe cei ce s-au prăvălit nebunește în vîltoarea lor. „De nu vă veți întoarce și nu veți fi ca pruncii — a spus Domnul, cînd petrecea pe pă-

mînt — nu veți intra în împărăția cerurilor“.²

Părintele ceresc l-a trimis în lume pe Fiul Său ca prunc ca să ne învețe că la viață nouă, lui Dumnezeu bineplăcută și nouă de folos, trebuie să te naști. Căci „de nu se va naște cineva din apă și din Duh, nu va intra întru împărăția lui Dumnezeu“.³ Iar după ce te-ai născut, ca și pruncul, trebuie să crești. Să crești duhovnicește pînă la statura „bărbatului desăvîrșit“,⁴ despre care dumnezeiescul Apostol Pavel spune că este „plin de toată plînatatea lui Dumnezeu“.⁵

Pildă în această privință ne este mai ales Hristos Domnul. El este chipul nostru de viețuire după voia preasfîntă a lui Dumnezeu. Toată viața Lui pămîntească a fost o viață de ascultare. Ascultare pînă petrecea în sînul Familiei Sfinte, la Nazaret; ascultare de Dumnezeu în îndeplinirea chemării Sale de Mîntuitor al omenirii împovărate de păcate. Iisus Hristos, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat fiind de mai-nainte de veci, „s-a deșertat pe sine, chip de rob luînd (prin întrupare), făcîndu-se asemenea oamenilor și la înfățișare arătîndu-se ca un om. S-a smerit pe sine, făcîndu-se ascultător pînă la moarte — și încă moartea pe cruce“.⁶

Iubiții mei fii sufletești,

Ascultarea de care a dat dovadă Domnul și Mîntuitorul nostru Iisus Hristos se cade să ne fie pildă, nouă, celor ce credem întru El. Pildă de ascultare a credinței, adică de învățătura Bisericii noastre dreptmăritoare ortodoxe răsăritene; pildă de ascultare de legiuiții noștri ocîrmuitori bisericești și cetățenești și; nu mai puțin, pildă de stăruință în nădejdea că toate cîte le-a rînduit Dumnezeu pentru noi, se vor împlini întru totul și la vremea de El sorocită.

Iată, astăzi, frămîntarea prin care trece omenirea de ani de zile, s-a mai alinat. Se arată tot mai multe semne de „vreme bună“. Oamenii de răspundere se caută unii pe alții, se sfătuiesc, cumpănesc, se înțeleg întreolaltă. Popoarele lumii se bucură de unele ca acestea, căci pacea cîștigă în trăinicie. Iar odată cu acestea, sporște belșugul și crește tihna obștească.

² Matei 18, 3.

³ Ioan 3, 5.

⁴ Efeseni 4, 13.

⁵ Efeseni 3, 19.

⁶ Filipeni 2, 7—8.

¹ Isaia 9, 5—6.

Nădejile noastre creștinești se apropie de împlinirea pe care o dorește orice om cu cuget curat. Să ne rugăm necurmat lui Dumnezeu ca silințele spre mai bine, care se depun în zilele noastre de înțelepții ocîrmuitori de popoare, să ne ducă de-a dreptul și fără întârziere la o lume fără vrajbă și fără încăierări, fără zăngănit de arme și fără înverșunări de neamuri împotriva altor neamuri, o lume întemeiată pe dreptate și libertate pentru toți oamenii, de oriunde ar fi și din orice seminție s-ar trage, o lume a bunei-înțelegeri și a înfrățirii obștești, o lume a păcii și prieteniei, o lume în care să se înfăptuiască aievea solia îngereștii cîntări care a răsunat în noaptea sfîntă deasupra staulului de la Vifleem: „Mărire întru cei de sus lui Dumnezeu, și pe pămînt pace, întru oameni bunăvoire”!

Să rugăm, dar, pe Părintele luminiilor, ca să aprindă în sufletele conducătorilor de popoare atîta văpaie a dragostei de oameni și atîta înțelepciune, încît în locul armelor ucigătoare să țină în amîndouă mîinile „arma dreptății”,⁸ căci „înțelepciunea este mai de preț decît armele de luptă”.⁹ Iar noi, credincioșii Sfintei noastre Biserici, laolaltă cu toți oamenii de bine din Patria noastră înfloritoare, Republica Populară Romîna, și din toată lumea, să nu cruțăm nici o osteneală întru apărarea păcii, pînă cînd vom ajunge să prefacem „săbiile în fiare de plug și lăncile în seceri”.¹⁰ Atunci „nici un neam nu va mai ridica sabia împotriva altui neam și nu-și vor mai face războaie”.¹¹

Iubiții mei fii sufletești,

Înainte de toate, Fiul lui Dumnezeu întrupat ne rămîne pentru de-a pururi pildă de urmat în dragostea față de Părintele ceresc și față de semenii noștri. El și-a dat viața pentru noi. „Și noi, datori sîntem să ne punem sufletele pentru frați”.¹² De la El învățăm fără conținere și fără greș „să ne iubim unul pe altul, pentru că dragostea este de la Dumnezeu și oricine iubește este născut din Dumnezeu și cunoaște pe Dumnezeu”.¹³

Dar cum să ne iubim unul pe altul?

În tot chipul de Dumnezeu încuviințat. Mai virtuos ne vom vădi dragostea față de semenii rugîndu-ne unii pentru alții și într-ajutorîndu-ne în săvîrșirea a tot lucrul bun.

Viața noastră de obște, pe care o ducem ca credincioși în Biserică și ca cetățeni ai Patriei, ca și viața de familie, nu va fi legată numai prin legăturile vieții celei după trup, ci ea va fi ținută totdeauna încheată mai ales prin puterea rugăciunii pe care o facem unii pentru alții. E firesc ca fiecare să se roage mai întîi pentru viața sa și sufletul său, căci de ele va da seamă în fața Dreptului Judecător și în viața aceasta, și în cea viitoare. Dar, măcar în parte, sîntem datori să dăm răspuns bun în fața Stăpînului a toate și pentru viața fraților noștri. Tocmai de aceea rugăciunea noastră trebuie să cuprindă în căldura ei și familiile mai mari, în obștea cărora trăim: parohia și Biserica întregă, satul, orașul și întreaga noastră

Patrie iubită. Un creștin care se roagă numai pentru sine, nu și-a făcut datoria pe deplin, pentru că el se gîndește tot la ale sale — și numai la ele — nu și la ale fratelui său, ale de-apropelui. Dar Sfîntul Apostol Pavel nu așa ne învață, ci el ne spune: „Nu nouă să plăcem, ci fiecare din noi să facă ce este bine spre plăcerea apropielui, spre zidirea lui. Căci și Hristos nu Lui-și singur a căutat să placă”.¹⁴ Și iarăși, Iisus Hristos cînd i-a învățat pe ucenicii Săi să se roage, i-a învățat să spună: „Tatăl nostru”... (nu: Tatăl meu), „pîinea noastră”... (nu: pîinea mea), „dă-ne-o nouă (nu: dă-mi-o mie) astăzi”... „și ne iartă nouă (nu: numai mie) păcatele...” I-a învățat unele ca acestea prin Rugăciunea Domnească, pentru ca nici în cea mai scurtă rugă a lor să nu-și uite datoria față de frați.

Așa ne învață și maica noastră Biserică Ortodoxă, prin toate ale sale. Ca o mamă bună ea se roagă pentru cei sănătoși și pentru cei bolnavi, pentru cei ce sînt acasă și pentru călători, pentru cei ce se bucură de îndestulare și pentru cei lipsiți, pentru toți și pentru toate. Ea cere pace și frățească bună sporire pentru fiii săi, pentru poporul său, pentru Patria credincioșilor ei și pentru toată lumea, după cuvîntul Sfîntului Apostol Pavel, care ne poruncește să facem rugăciuni „pentru toți oamenii... căci aceasta este lucru bun și primit înaintea lui Dumnezeu”.¹⁵ Așa face Sfînta noastră Biserică prin rugăciunile preoților și așa-i învață să facă pe toți credincioșii.

La rugăciune, cade-se să adăugăm fapta cea bună. Mai ales ea este mărturia dragostei ce o purtăm apropielui nostru. Vremea noastră — vreme de înaintare pe

¹⁴ Romani 15, 1—3.

¹⁵ I Tim. 2, 1—4.

toate tărîmurile de strădanie omenească — ne cere mai ales fapte de frățească ortăcire la împlinirea îndatoririlor obștești, de chibzuită întovărășire la săvîrșirea lucrărilor de pe ogoare și la toată treaba cea bună, folositoare poporului nostru harnic și țării noastre dragi. Cu dreptate zice Cartea Sfîntă: „Mai fericiți sînt doi laolaltă decît unul, fiindcă au răplată bună pentru munca lor. Căci dacă unul cade, îl scoală fratele lui. Dar vai de cel singur care cade și nu este altul care să-l ridice!”¹⁶

Iubiții mei fii sufletești,

Impreună-lucrător al bucuriei voastre făcîndu-mă, după cuvîntul Apostolului, Vă îndemn cu părintească stăruință: Stați tari în credința față de Sfînta noastră Biserică și față de Patrie. „Toate să le faceți fără de cîrtire și fără de îndoială, ca să fiți fără prihană și curați, fii nevinovați ai lui Dumnezeu... ținînd cuvîntul vieții, ca să-mi fie spre laudă în ziua lui Hristos, că nu îndeșert am alergat, nici îndeșert m-am ostenit”¹⁷ învățîndu-vă lucrurile lui Dumnezeu.

Dorindu-vă cu părintească dragoste să petreceți în pace, cu sănătate și bucurie, praznicul luminat al Crăciunului, Anului Nou și Bobotezii, vă împărtășesc arhierestile mele binecuvîntări.

Darul Domnului nostru Iisus Hristos, dragostea lui Dumnezeu Tatăl și împărtășirea Sfîntului Duh să fie cu voi cu toți!

Data în reședința Noastră mitropolită din Sibiu, la Praznicul Nașterii Domnului din anul 1959.

Al vostru al tuturor, de tot binele voitor.

† NICOLAE

arhiepiscop și mitropolit

¹⁶ Eclesiast 4, 9—10.

¹⁷ Filipeni 2, 14—16.

Pentru dezarmare

Propunerea Guvernului Sovietice, făcută în septembrie 1959 la O.N.U. de N. S. Hrușcirov, președintele Consiliului de Miniștri al U.R.S.S., de a se purcede la o dezarmare totală și generală a fost primită cu mare însuflețire. Nu numai popoarele, care luptă pentru pace, ci și șefii guvernelor o socotesc ca o propunere de mare însemnătate, care poate duce la o înțelegere generală pentru scăparea omenirii de război și stabilirea unei păci universale și veșnice. În felul acesta Uniunea Sovietică se află mereu în fruntea luptei pentru pace și pentru rezolvarea prin tratative pașnice a tuturor problemelor dintre state și popoare.

Popoarele întotdeauna au urît războiul și au iubit pacea. Războiul aducea mari suferințe pentru popor și îmbogățire pentru speculanți. Ultimele două războaie mondiale au adus atîtea distrugerii și suferințe, încît după al doilea război mondial toate popoarele se așteptau să se statornicească o pace îndelungată pe pămînt. Dar proprietarii fabricilor de armament și alți profitori ai războiului din țările capitaliste nu se puteau împăca cu gîndul că își vor închide fabricile și nu vor mai cîștiga miliarde din fabricarea armelor morții. Ei nu se împăcau nici cu gîndul că socialismul este acum construit

de multe popoare, care arată tuturor oamenilor muncii din toate țările că muncitorii pot să-și făurească o viață mai bună singuri și să scape astfel de exploatarea capitalistă. De aceea ei și-au făcut socoteala să îngenunche și să nimicească lagărul socialist, să întoarcă popoarele socialiste înapoi în lanțul robiei capitaliste.

Pentru a-și împlini acest țel, ei au deslănțuit cursa înarmărilor și războiul rece, crezînd că vor speria popoarele socialiste prin amenințări sau le vor supune prin război.

„Socoteala de acasă nu se potrivește cu cea din țîrg” — zice înțelepciunea poporului. Așa a fost și aici. Popoarele, care și construiesc viața cea nouă, în frunte cu Uniunea Sovietică, nu vor să se întoarcă la ce a fost și știu să-și apere cuceririle. Cum s-ar putea ca poporul, care a ajuns stăpîn al fabricilor, al pămîntului, al bogățiilor țării, să accepte să dea înapoi fabricile și uzinele vechilor proprietari și pămîntul vechilor moșieri? Așa ceva nu se poate întîmpla. Poporul stăpîn în țara sa vrea și poate să-și apere stăpînirea împotriva oricăror uneltiri. Lagărul socialist, puternic și unit, poate să dea un răspuns nimicitor oricui ar îndrăzni să atenteze la independența sa. Astăzi, nu numai în știință și tehnică, ci și ca forță militară

⁷ Luca 2, 14.

⁸ II Cor 6, 7.

⁹ Eclesiast 9, 18.

¹⁰ Isaia 2, 4.

¹¹ Loc. cit.

¹² I Ioan 3, 16.

¹³ I Ioan 4, 7.

Sărbătorirea prieteniei Romîno-Sovietice

În fiecare an — între 7 octombrie și 7 noiembrie — poporul nostru sărbătorește „Luna Prieteniei Romîno-Sovietice”. În cursul acestei luni, prin manifestări de bucurie, noi ne exprimăm admirația față de propășirea care caracterizează viața cea nouă, socialistă, a popoarelor marii Uniuni Sovietice și le arătăm recunoștința noastră frățescă pentru ajutorul dat înainte cu 15 ani la eliberarea țării de sub jugul fascist, precum și de-atunci încolo, fără conținere și fără precupețire, ca să asigurăm propășirea propriei noastre Patrii.

Luni 12 octombrie a. c., în vremea amiezii, o astfel de serbare de bucurie și cinstire a prieteniei romîno-sovietice a avut loc la Institutul Teologic de grad Universitar din Sibiu, în fața slujitorilor centrului mitropolitan al Ardealului, a ostentorilor Institutului, a preoților aflați la cursurile de îndrumare și a studenților teologi.

În prezidiul adunării au luat loc: I. P. S. Mitropolit NICOLAE al Ardealului, P. C. Vicar arhiepiscopesc Traian Balașcu, reprezentantul Departamentului Cultelor, P. C. rector Dr. S. Vlad, etc.

Iagărul socialist este destul de înaintat și puternic ca să țină la respect pe ațîțătorii la război din Apus. Rachetele sovietice, dintre care una a ajuns în lună, alta a înconjurat luna, etc., pot lovi cu precizie orice punct de pe globul pămîntesc. Un război atomic ar aduce mari distrugerii, neînchipuit de mari. Statele socialiste nu vor război, ele nu vor ca popoarele să fie împinse într-o prăpastie groaznică, ci vor pace, ca în pace să se muncească pentru bunăstarea și fericirea tuturor. În statele socialiste nu există fabricanți și alte cercuri, care să fie interesate în câștiguri de pe urma armamentului și a războiului. Dimpotrivă oamenii muncii, care sînt stăpîni peste bogățiile țărilor lor, au interesul ca toate aceste bogății să nu fie îndreptate spre producția militară, ci spre producția de pace. De aici lupta consecventă pentru pace a țărilor socialiste și a oamenilor muncii de pretutindeni.

După vizita istorică a lui N. S. Hrușciov în S.U.A. și după discuțiile ce se duc la O.N.U. și la diferite întîlniri și conferințe, sînt semne de destindere, care dau nădejdi că se vor face pașii necesari pe calea dezarmării și coexistenței pașnice între țări cu orînduirii politice și sociale deosebite.

Popoarele vor trăi în pace și toată munca oamenilor va fi pentru bunăstare și lumină. Din tancuri se vor turna tractoare, din tunuri se vor face pluguri. Avioanele nu vor transporta bombe, ci vor transporta oameni, bunuri, care să facă viața mai frumoasă. Energia atomică, nu va mai amenința cu nimicirea, ci va fi folosită pentru viață. Și popoarele nu vor mai deprinde meșteșugul războiului, ci numai meșteșugurile păcii.

Fii binecuvîntată zi a păcii veșnice, căci tu ești voită de Dumnezeu și dorită de toate popoarele pămîntului! Tu ești cea mai scumpă țintă a sutelor de milioane de oameni, care muncesc și luptă ca să te vadă luminoasă cu o zi mai de vreme!

Telegraful Romîn

Serbarea a început cu Imnurile de Stat ale Uniunii Sovietice și Republicii Populare Romîne, executate de corul studenților teologi sub diriguirea P. C. prof. Gh. Șoima.

Deschizînd serbarea, P. C. rector Dr. S. Vlad a arătat că legăturile romîno-ruse în trecut au fost pe cît de statornice, pe atît de strînse și de folositoare poporului romîn. Cu ajutorul Rusiei s-a făcut unirea Țărilor Romîne, ne-am cucerit independența față de Poarta otomană, am respins în cursul primului război mondial cîmpăna nemțească, iar datorită Uniunii Sovietice, după al doilea război mondial am scuturat jugul fascist și am purces pe calea îauririi Patriei socialiste. Din pricina claselor guvernante de altădată, prietenia noastră tradițională cu marea țară vecină de la Răsărit a fost întreruptă în perioada dintre cele două războaie mondiale. Acum, nu vom mai îngădui sub nici un motiv ca această prietenie, scumpă nouă, să slăbească, ci dimpotrivă, cu toate puterile noastre vom contribui la cimentarea și adîncirea ei.

P. C. rector a dat apoi cuvîntul P. C. prof. Dr. Grigorie Marcu, spre a arăta contribuția largă adusă de Uniunea Sovietică la apărarea și întărirea păcii popoarelor. Intrînd în dezvoltarea conferinței intitulată: „Increderea și prietenia între popoare, condiții pentru destinderea încredării internaționale și pentru coexistența pașnică a statelor”, a început prin a arăta frumusețea și înfățișările prieteniei dintre popoare și oameni. Prietenia este o manifestare a dragostei față de semenii și se întemeiază pe încredere. Credincioșii creștini sînt datorii să iubească pe toți oamenii, cu atît mai virtos pe cei ce ne fac bine. Năzuința spre prietenie e veche. Popoarele totdeauna au tins spre prietenie, pace și bunăvoință, dar s-au amestecat la mijloc forțe întunecate, care au înveninat de repetate ori raporturile dintre ele. Astăzi, prietenia dintre oameni și popoare suferă din cauza „războiului rece”, adică a actelor de învrăjbit pe care le săvîrșesc anumite cercuri monopoliste imperialiste ațîțătoare la un nou război. Impotriva acestora se ridică frontul apărătorilor convinși și neînvinși ai păcii, în frunte cu marea Uniune Sovietică.

De mai bine de zece ani durează lupta aceasta marea și grea pentru apărarea și întărirea păcii. În tot acest timp, Uniunea Sovietică n-a conținut a arăta că nu există neînțelegere internațională care să nu poată fi stinsă pe cale de tratative, prin bună-înțelegere; că trebuie frînata cursa înarmărilor; că trebuie încetate experiențele cu armele nucleare; că trebuie eliberate uriașele fonduri care se cheltuiesc astăzi pentru înarmări, spre a fi puse în slujba creșterii nivelului de trai al maselor muncitoare. De curînd, cu prilejul istorice vizite făcute în Statele Unite ale Americii, unde a fost invitat de Președintele Eisenhower, DI NICHITA HRUȘCIOV, Președintele Consiliului de Miniștri al Uniunii Sovietice, în plină adunare generală a Organizației Națiunilor Unite, a prezentat planul de uriașă însemnătate al dezarmării generale și totale controlată. Să prefacem tancurile în tractoare, tunurile în treierătoare, întreaga putere atomică să o punem numai în slujba unor scopuri pașnice! — aceasta este esența generoasei propuneri sovietice.

Uniunea Sovietică se află în fruntea cuceririlor științei vremii noastre, pătrunzînd în cosmos cu sputnicii și rachetele ei. Aceste cuceriri, ea le pune în slujba păcii și prieteniei, în slujba coexistenței pașnice a celor două sisteme: socialist (care merge din biruință în biruință) și capitalist (care e în vădit declin).

A încheiat arătînd că sînt datorii clerului și credincioșilor în etapa actuală a luptei pentru apărarea și consolidarea păcii.

MAGII

Cîteva zile după nașterea lui Iisus, la poarta dinspre răsărit a cetății Ierusalimului se iviră trei drumeți străini, înaintînd încet în pasul domol și cumpănit al cămilelor. Era spre seară. Soarele plecat spre apus își trimitea ultimul mănunchi de raze, care se reflectau în scînteieri pe podoabele șelilor aurite.

Intrați în cetate, drumeții se îndreptară spre palatul regelui Irod, fără să ia în seamă gloata curioșilor care îi urma de-aproape.

Ajunși în fața palatului regesc, cămilele se opriră, îngenunchind. Drumeții pășiră pe grumazul animalelor blînde și în clipa următoare picioarele lor atinseră lespezile de piatră din drum. Soldatul de pază îi privi un răstimp mirat, apoi strigă: Salustin!

După cîteva clipe sub boltitura uriașă a porții se ivi silueta unui ofițer. Acesta își purtă privirea peste străini și întrebă:

— Pe cine căutați?

continuare în pag 4

După conferință, corul studenților teologi a cîntat Imnul Federației Mondiale a Tineretului Democrat.

A luat cuvîntul, în încheiere, I. P. S. Mitropolit NICOLAE al Ardealului, spunînd în rezumat următoarele:

Praznicul care ne-a întrunit astăzi în această sală s-a adăugat praznicelor pe care le-am mai petrecut laolaltă aici, cu diferite prilejuri de bucurie. Părintele rector Vlad și Părintele Marcu v-au arătat cu vorbă limpede pricina pentru care s-a săvîrșit praznicul acesta însuflețit: este prietenia noastră cu marele popor sovietic. Prietenia aceasta nu e nouă. Ea este veche dacă o privim îndărăt, în timp, și sînt încredințat că veche și mai veche va apărea celor ce o vor privi în viitor, fiindcă temeiurile întăririi și adîncirii acestei prietenii sînt numeroase și sînt trainice. Despre aceste temeiuri profesorii amintiți v-au vorbit răspicat și documentat, iar studenții noștri teologi, laolaltă cu preoții cursiști, au subliniat adevărul spuselor lor și prin însuflețite cîntări, și prin aplauzele calde.

Noi ne-am adunat astăzi aici ca să ne mărturisim încă odată prietenia ce o purtăm vrednicilor popoare ale Uniunii Sovietice. Această prietenie ne este dragă pentru că dragă ne este pacea, pentru că iubim viața, pe care popoarele sovietice le apără și le face să propășească. Evanghelia Domnului și Mîntuitorului nostru Iisus Hristos ne învață să prețuim pacea și să ne străduim pentru apărarea și întărirea ei. Tot ea ne îndeamnă să trăim în prietenie și bunăvoință cu toți oamenii. Cu atît mai virtos vom fi deci prieteni cu cei ce — ca și noi — luptă pentru pace în lume și pentru prietenie între popoare.

Înalt Prea Sfinția Sa a încheiat felicitînd pe profesori și pe studenți pentru începutul sărbătoresc pe care l-au făcut praznicului de-o lună de zile a prieteniei romîno-sovietice și le-a împărțit tuturor arhieresti binecuvîntări.

Cei prezenți au aplaudat călduros cuvîntul I. P. S. Sale, ca și celelalte puncte din program, manifestînd călduros pentru prietenia romîno-sovietică.

După ce a stat de vorbă cu cei prezenți, petrecut cu Imnul arhieresc, I. P. S. Mitropolit Nicolae al Ardealului a părăsit sala de festivități, împreună cu cei ce au fost de față la această adunare însuflețită.

REDACȚIA

— Pace ție prietene! răspuse domol unul dintre drumeți, înclinându-și fruntea ușor. Sîntem străini veniți de departe și dorim să ne înfățișăm regelui Irod.

— Acum? La oră atît de tîrzie?! Și ce aveți cu regele?

— Vrem să ne spună nouă, unde este cel ce s-a născut acum, noul împărat al iudeilor?

Ofițerul îl privi uluit.

— Noul împărat al iudeilor? Eu nu cunosc alt împărat, decît pe Irod!

— Se poate, dar noi am văzut steaua lui la răsărit și am venit să-l căutăm și să ne închinăm lui.

Ofițerul rămase gînditor. Să-i refuze? Nu putea. Străinii prea erau impunători. Ținuta lor demnă și veșmintul bogat îi dau să înțeleagă că sînt din neam ales, poate chiar regi. Acest bătrîn, cu înfățișare atît de atrăgătoare, îi vorbește despre un nou împărat. Ori-cum, ar fi bine să-l întrebe pe Irod. El poate știe ceva. Mai rămase gînditor o clipă, apoi răspuse:

— Așteptați puțin și veți primi răspunsul regelui.

Ofițerul plecă. Drumeții rămași în așteptare scoaseră de la oblîncul șeilor trăistile cu grăunțe și le atîrnară de gîtul cămilelor. Și în timp ce cămilele ronțăiau mulțumite, ei se întoarseră cu fața spre răsărit, șoptind o rugăciune.

Peste puțin, ofițerul se reîntoarse și apropiindu-se de drumeți, le zise:

— Veniți cu mine. Regele vă așteaptă. Iar tu, Corneliu, continuă ofițerul, adresîndu-se unui soldat, grijește de cămile.

Trecuți prin foisorul larg, drumeții conduși de ofițer, urcară cîteva scări și în curînd se pomeniră într-o sală mare mobilată cu lux oriental. Intre stîlpii de marmoră, pe care se sprijinea boltitura, atîrnau cîteva candelabre uriașe de aur, care răspîndeau o lumină puternică.

Drumeții priviră în jur... În față era așezat tronul regal, tixit cu podoabe și de ambele părți ale tronului se vedeau statuile zeilor Jupiter și Marte, cu altarele pentru jertfă.

— Așteptați aici, le șopti ofițerul. Dar abia mintui vorba, cînd perdelele din spatele tronului se desfăcură și în fața lor apărură regele Irod. Drumeții înaintară cîteva pași spre tron, apoi se închinară adînc.

— Fii salutat, mărite regel!

— Fiți bineveniți! Dar rogu-vă, apropiați-vă... și tălmăciți-mi pricina venirii voastre la Ierusalim. După înfățișare vă socotesc a fi drumeți din țări îndepărtate și nu pot să mă mir îndeajuns de venirea voastră pînă la noi.

— Sîntem cum spui, mărite rege, străini din țări îndepărtate — vorbi cel mai bătrîn dintre drumeți — iar pricina venirii noastre la tine este că dorim să ne spui nouă unde este cel ce s-a născut acum de curînd, noul împărat al iudeilor?!

— Ha! Noul împărat al iudeilor!? — spuse Irod încrețindu-și fruntea. Eu nu știu alt împărat decît pe August Cesarul! Iar rege sînt eu!

— Împăratul despre care vorbesc s-a născut acum de curînd și noi credem că tu, rege fiind, vei ști să ne spui nouă unde să-l căutăm.

— Nu știu! Dar tu cine ești moșnege? și de unde ști că s-a născut? Răspunde!

Străinul își netezi cu degetele tremurătoare barba căruntă și oftă.

— Eu sînt Melchior de la fluviul Gange. Țara mea e departe, mărite rege, iar faptul că am pornit la drum atît de lung a fost voința lui Dumnezeu care mi-a zis: Bucură-te Melchior, că

ție îți este dat să-l vezi pe Mesia și să-i fii mărturie lui! Acelaș glas divin mi-a spus că pornind la drum voi întîlni alți doi bărbați, care vin din alte colțuri ale lumii, cu aceeași menire. Atunci eu fără preget am pornit la drum și am venit mereu pe urma unei stele luminoase. În drumul meu i-am întîlnit pe cei doi bărbați — care aveau aceeași menire și iată-i... mărite rege, ei îmi sînt mărturie.

Străinii înclinară din cap tăcuți. Irod se întoarse spre ceilalți și întrebă:

— Dar voi cine sînteți? și cum ați ajuns aici? Răspunde tu!

— Eu sînt Gașpar Thesalianul și am pornit la drum mînat de acelaș glas divin. Călăuzit de steaua luminoasă, i-am întîlnit pe aceștia doi. Și-acum... iată-ne în fața ta mărite rege.

Irod arătă cu mîna spre al treilea.

— Tu?!

— Eu, Egipteanul Balthazar! Aceștia doi ți-au spus ce întîmplare i-a adus la tine. Acelaș lucru — dacă vrei — pot să ți-l spun și eu.

Irod se tulbură. Îi privi pe străini cu ochi iscoditori și, după o clipă de gîndire, reluă:

— Tu, Melchior, spuneați că noul născutul este împărat al iudeilor.

— Așa am spus, mărite rege, căci noi așa îl știm și așa trebuie să fie!

— Nu mă îndoiesc cîtuși de puțin în cele spuse de voi și cuvintele voastre mă neliniștesc. Nu pentru altceva, dar... aș vrea să vă fiu de ajutor întru aflarea noului născut. Dar cum?! O, zei! Știu că iudeii îl așteaptă de multă vreme pe Mesia. Poate acesta va fi cel nou născut. Și dacă Mesia este împărat al iudeilor, ei vor ști desigur unde trebuie să se nască. Da-da, nu încape nici-o îndoială! Ei știu! Trebuie să știe!

Irod începu să se plimbe agitat. Și în timp ce în colțul buzelor i se ivi un zîmbet fugar, strigă:

— Pompei!

Centrionul apărură. Își ridică mîna în semn de salut și rămase așa, înțepenit.

Irod continuă: — Ia-ți de grab soldați și mergi la Arhierii. Eu îi aștept, acum în ceas de noapte. Spune-le Pompei, că asta e porunca regelui! Iar voi, prieteni — se întoarse spre străini — ședeți. Cărturarii vor veni curînd și vom vedea ce ne vor spune. Centurionul pleacă. În curînd pe lespezile de piatră din fața palatului răsunară pașii grei ai soldaților romani, care mergeau să îndeplinească porunca regelui.

Irod rămase cufundat în gînduri. Uneori își ridică mîna la frunte și începu să se plimbe nerăbdător. Într-un tîrziu se întoarse spre drumeți și zise:

— Voi fiecare amintiți de cîte o stea care v-a călăuzit. Spuneți-mi mie, ce s-a făcut această stea miraculoasă?

Bătrînul Melchior își ridică spre Irod privirea ochilor limpezi și răspunde:

— Călăuziți de steaua luminoasă am ajuns la hotarele Iudeii. Sosiți aici, steaua s-a ascuns. Noi știam că Ierusalimul este cetate împăratească și nădăjduiam că vom afla copilul aici. Și-apoi credeam că tu, rege al iudeilor fiind, vei ști să ne spui nouă unde să-l căutăm. Pentru asta am venit la tine. Iată adevărul.

— Cred, cred! V-am spus doar, că nu mă îndoiesc în adevărul spuselor voastre. Și îmi pare nespuse de rău că eu nu știu despre noul născut nimic. Dar vă jur pe toți zeii, că voi face totul, pentru a vă fi de ajutor întru aflarea lui. Dar iată, s-aud venind... Vor fi cărturarii. Ei ne vor spune.

De-afară se auzi zgomot de pași și peste puțin, o ceată de bărbați iudei intrară. Ajunși în

fața tronului, se închinară adînc, iar unui care sta mai în față, zise:

— Fii binecuvîntat, în numele lui Iahve! Tu ne-ai chemat și am venit să-ți împlinim porunca. Spune-ți dorința, mărite rege, și noi ne vom da silința s-o împlinim.

— Priviți!... răspuse regele, arătînd cu mîna spre drumeți. Acești străini, veniți din țări îndepărtate, m-au rugat să le spun unde este cel ce s-a născut acum, noul împărat al iudeilor. Ei au venit să-l caute aici, călăuziți de-o stea minunată. Eu nu știam ce să le spun. Știam însă atît, că iudeii îl așteaptă de multă vreme pe Mesia. Poate acesta va fi noul născut. Și v-am chemat pe voi, bărbați fruntași ai neamului Israel, și pe tine Ioazar, preot ales al lui Iahve și înțelept filcutor al vechilor scripturi, să ne spuneți nouă, unde este să se nască Mesia?!

Cărturarii își îndreptară spre străini ochii plini de mirare și începură să șoptească. Irod așteptă un răstimp, plimbîndu-se nerăbdător, apoi strigă, aprins de mînie:

— Mai repede! Aștept răspunsul!

Ioazar își ridică mîna încet, în semn că vrea să vorbească. Șoptele conțineră și Ioazar începu:

— Sînt gata cu răspunsul, mărite rege. Află dar, că Mesia are să se nască în Betleemul Iudeii.

Irod făcu ochi mari.

— În Betleemul Iudeii? Și de unde ști tu, că acolo trebuie să se nască?

— Știu, mărite rege, fiindcă este scris la profetul: „Și tu Betleeme, pămîntul Iudei, cu nimic nu ești mai mic între povățuitorii Iudeii, pentru că din tine îmi va ieși mie povățuitor, care va păstori poporul meu Israil”.

Irod pâlî. Își purtă peste cărturarii privirea ochilor tulburi și întrebă:

— Voi, ceilalți, ce spuneți?

— Așa spunem și noi, mărite regel!

— Ei, bine dar, atît am vrut să știu, și acum puteți să mergeți.

Cărturarii plecară. Irod se îndreptă spre străini și forțînd un zîmbet, le zise:

— Ați auzit, prieteni, că locul unde are să se nască Mesia este Betleemul Iudeii. Porniți deci fără zăbavă la drum. Căutați cu de-adînsul pruncul nou născut și aflîndu-l, veniți și-mi dați de știre, pentru că să merg și eu să mă închin lui. Un soldat de-al meu va merge cu voi pînă la poarta cetății și vă va arăta drumul spre Betleem. Mergeți în pace! Și nu uitați, la reîntoarcere să veniți pe la mine.

Irod se retrase. Drumeții conduși de ofițer părăsiră sala și după cîteva clipe, se pomeniră iarăși în drum.

Ieșiți din curtea palatului, drumeții încălecară și conduși de soldatul roman, se îndreptară spre poarta cetății. Ajunși aici, unul dintre soldații de pază întinse sulifa înainte, strigînd:

— Stai! Cine ești?

— Soldat roman! răspuse călăuza.

— Dar aceștia ce caută aici? Nu cumva sînt drumeții care au intrat aseară în cetate pe poarta de lingă „scăldătoarea oilor”?!

— Ei sînt. Dă-le drumul să meargă. Sînt prieteni de-ai regelui.

— Cu atît mai bine. Incaltea nu mai trebuie să-l anunț pe ofițerul de gardă. Tu mergi cu ei?

— Nu! Eu am poruncă de la Irod, să le arăt drumul ce duce spre Betleem.

— Treceți! sfîrși soldatul de pază, ridicînd sulifa.

Ieșiți de sub porți, călăuza arătă cu mîna spre apus și în clipa următoare cămilele o luară sprintene la drum.

Prof. S. Truția